

er sat i Forbindelse med Forklaringen i Afsnittet foran i vor Artikkel, en Forklaring, der tydeligt viser, at Udtrykket „Forsørgerkat“ for Kortheds Skyld er brugt i Stedet for „Forsørger — og anden Skat“. Om Realiteten kan der ikke diskuteres. Den ugifte med Indtægter 3000 Kr. kan komme til at betale ca. 1040 (selvf. ikke 3114) Kr. i Skat, bl. a. for at en Familie med 100.000 Kr. om Aaret kan faa et Børnetilskud af 100 Kr. pr. Barn.

Ved Gennemlæsningen af Fru Gyrithe Lemches Forslag var der adskilligt der forekom os uklart. Og vi har derfor forelagt dette for Landstingsmand K. K. Steincke. Vi er derved blevet i Stand til at kunne bringe vore Læsere nedenstaaende Redegørelse fra den Mand der fra første Øjeblik da Dansk Kvindesamfund rejste denne Sag, med

største Beredvillighed har stillet sin store Viden og Sagskundskab til D. K.s Raadighed.

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer vil huske det Foredrag om Statsforsørgerpligt som Landstingsmand Steincke holdt ved Aalborg Mødet 1918 og senere rundt om i mange af D. K.s Kredse. De Tanker, der den Gang fremkom blev grundlæggende i D. K.s videre Arbejde for denne Sag. Senere har Landstingsmand Steincke i sit store Værk „Fremtidens Forsørgelseslovgivning“, udgivet paa Indenrigsministeriets Foranstaltning, yderligere uddybet sine Principper, og er som Følge af sin enestaaende Indsigt den Kapacitet, det i denne Sag er godt at søge Raad hos.

Ad hvilke Veje bør Staten lette Forsørgerpligten for samlevende Ægtefæller?

Da Diskussionen om ovennævnte Spørgsmaal paa ny er blusset op, og Fru Gyrithe Lemche har fremsat et særligt Forslag, som nu ogsaa har fundet Vej til »Kvinden og Samfundet«, beder jeg den ærede Redaktion optage følgende:

Fru Gyrithe Lemche har i »Tidens Kvinder« for 28. Febr. 1920 fremsat et Forslag til at lette samlevende Ægtefællers Forsørgelsespligt. Paa Grund af Mangel paa Tid kunde jeg ikke efterkomme Opfordringen til at udtale mig om dette Forslag, og Tid til en grundig Drøftelse af det faar jeg desværre heller ikke foreløbig, men vilde dog gerne fremsætte nogle Bemærkninger, særlig foranlediget ved Fruens udtrykkelige Henviisning til mit Forslag i hendes Artikel i »Tidens Kvinder« for 20. ds.

Som det nærmere er udviklet i Betænkningen »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« (1. Del) S. 300—12 og S. 343—48, gaar mit Forslag, som Fru L. dog ikke nærmere omtaler, i grove Hovedtræk ud paa, at Forbrugsskatterne bortfalder, og at der sker et med Børnetallet stærkt stigende Fradrag i Ægtefællernes Skat saavel til Stat som til Kommune samt tillige udbetales 200 Kr. aarlig for hvert Barn, samlevende Ægtefæller har flere end 2, dog kun forsaavidt deres økonomiske Forhold ligger under en vis Transgrænse, stigende med Børnetallet og forskellig i By og paa Land. Udgiften herved vilde andrage ca. 55 Mill. Kr. aarlig (foruden Skattetabet ved Børnefradragene), og til Dækning heraf foreslaas bl. a. en stærk Udvidelse af Arveafgiften og en progressiv Børneskat paa Ægtefæller uden Børn og paa ugifte.

Fru L. er utilfreds med dette Forslag af 2 Grunde, dels fordi det direkte Tilskud vil nødvendiggøre Kontrol med Bidragets Anvendelse, en Kontrol, der vil blive betragtet som et Indgreb i Privatlivets Fred, dels fordi den af Hensyn til Udgifterne fornødne Transgrænse altid vil virke vilkaarligt og vil bidrage til at uddybe Klasseskellet (?) Hertil er at bemærke, at vil man ikke føre denne Kontrol, saa er den ikke mere nødvendig efter mit Forslag end efter andre, hvorved det offentlige begunstiger enkelte Borgere eller Skatteydere paa andres Bekostning, men at Kontrollen i alle Tilfælde bør føres,

om end lempeligt, for at sikre sig, at Tilskuddet eller Lettelserne ogsaa kommer *Børnene* til Gode. Den anden Indvending imødegaaes nedenfor, hvor det vises, at Fru L.s Forslag enten maa føre til endnu større Udgifter for det offentlige, eller ogsaa maa betyde mindre for Ægtefællerne; tertium non datur!

Efter i et Aarstid i Stillehed at have uddybet denne sin Utilfredshed fremsætter Fru Gyrithe Lemche da nu sit eget Forslag, der for at opnaa det samme anbefaler at gaa en anden Vej, som forøvrigt, hvad Fruen dog heller ikke omtaler, forlængst er foreslaaet af Hr. Lærer H. Mønsted i Tidsskriftet »Det nye Nord« for 9. Juli 1919 S. 423—25. Fru L. kalder dette sit (eller hans) Forslag »en Kombination af Skattelettelser og direkte Forsørgertilskud«, et uheldigt Udtryk, da denne Kombination netop er det særlige ved mit Forslag, se ovenfor. Men iøvrigt gaar Fru L.s Forslag ud paa, at der for *hvert* Barn af samlevende Ægtefæller gives et Fradrag i den *paalignede* Skat til Stat og Kommune af 100 Kr., og det Beløb, hvormed Fradraget overstiger Skatten, ydes som direkte Tilskud. »Der paalægges enlig Mand eller Kvinde og Ægtepar uden Børn som Forsørgertilskud et Tillæg til den skattepligtiges Indtægt af 50 pCt.«

Hvad der — efter Fru L.s Mening — opnaas ved en Løsning som den af hende foreslaaede skal være: »1) at Stat og Kommune yder deres Hjælp til at lette Forsørgerpligten for *alle* samlevende Ægtefæller, uanset om de arbejder i Stat og Kommunens Tjeneste eller i det frie Erhverv, 2) at Ikke-Forsørgere beskattes til Fordel for Forsørgere, 3) at Hjælpen uden Fastsættelsen af nogen Transgrænse vil blive ydet i størst Udstrækning til dem, som trænger mest!«

Lad os engang se! Man vil jo straks tro, at disse Goder (ad 1—3) opnaas *særlig* ved Fru L.s Forslag i Modsætning til mit, men — —!

ad 1). Det offentlige har ikke bedre Raad til at give Afkald paa Skat end til at yde positivt Tilskud; det bliver Hip som Hap. Og naar jeg derfor sætter en Transgrænse, er det netop, fordi Staten ikke har Raad til at yde Tilskuddet (eller give Skattelettelser) for alle. Jeg siger udtrykkelig i min Betænk-